

Nieuwsbrief

Herdenkingsdienst nieuwe stijl verbindt

Het proces van afscheid nemen en rouwen is voor iedereen anders. Iedereen voelt het gemis van een dierbare op zijn eigen manier.

Juist daarom is het waardevol om ervaringen te delen en samen stil te staan bij het verlies van dierbaren. De herdenkingsbijeenkomsten die een werkgroep van hospice

Mariaweide enkele malen per jaar in het nabijgelegen Domani organiseert, bieden daar gelegenheid toe.

>> Lees verder op pagina 4

Vrijwilligers: van onschatbare waarde

Hospice Mariaweide is een mooi voorbeeld van samenwerking tussen vrijwilligers en professionals in de zorg. In Mariaweide zijn ongeveer 160 vrijwilligers actief, verdeeld over diverse werkgroepen. Er zijn zorgvrijwilligers, gastheren en gastdames, koks, klussers, tuinmensen, wasdames, een bloemengroep, vrijwilligers die de herdenkingsdiensten voorbereiden en uitvoeren, medewerkers op het secretariaat, vrijwilligers voor p.r. en voor introductie van nieuwe vrijwilligers en vrijwilligers voor inrichting van het gebouw.

Ook het bestuur bestaat uit vrijwilligers. Al deze vrijwilligers zorgen – samen met het professionele verpleegkundig team – voor de begeleiding van onze gasten in een huiselijke sfeer. Zodat onze gasten samen met hun familie en naasten de laatste dagen van hun leven op een zinvolle wijze kunnen doorbrengen en beleven.

Vrijwilligers zijn in Mariaweide van onschatbare waarde. Het lijkt zo vanzelfsprekend: je vrijwillig inzetten voor je naaste. Gelukkig is het dat ook voor een groot deel. Volgens het Sociaal Cultureel Planbureau is Nederland koploper in vrijwilligerswerk. Bijna 50% van de volwassen Nederlanders zet zich onbetaald en vrijwillig in voor de samenleving. Volgens Lucas Meijs, hoogleraar vrijwilligerswerk aan de Erasmus Universiteit in Rotterdam komt dat omdat Nederlanders van oudsher gewend zijn om dingen zelf te regelen. Je ziet dat terug in de talloze verenigingen, milieuroeperingen, op geloof of levensovertuiging gebaseerde organisaties, vakbonden, coöperaties enz. Deze organisaties draaien allemaal grotendeels of helemaal op vrijwilligerswerk. Volgens Meijs is het unieke van het vrijwilligerswerk in Nederland dat werkzaamheden van vrijwilligers niet zozeer gericht zijn op het ondersteunen van het werk van betaalde krachten (zoals in veel Angelsaksische landen het geval is), maar dat in Nederland vrijwilligerswerk meer gedaan wordt omdat het hoort bij het deel uitmaken van een gemeenschap. Dat is een mooi punt om vast te houden in ons hospice: onze vrijwilligers doen hun werk als gelijkwaardigen van de professionele krachten.

Volgens het CBS is plezier in de werkzaamheden de belangrijkste reden voor mensen om vrijwilligerswerk te doen. Ook het helpen van

mensen, een zinvolle tijdsbesteding en het maken van sociale contacten zijn belangrijke motieven om actief te worden als vrijwilliger. Friesland telt procentueel de meeste vrijwilligers, Limburg en Zuid-Holland tellen procentueel de minste vrijwilligers, aldus het CBS. De grootste groep vrijwilligers is 35 – 45 jaar oud: ouders met jonge kinderen die vrijwilligerswerk doen op school, de sportvereniging of in de buurt. Het aantal bedrijven dat werknemers de mogelijkheid biedt om vrijwilligerswerk te doen in werktijd (of deels in werktijd) neemt toe: nu is dat gemiddeld 30% van de bedrijven in Nederland.

Nederland is een vrijwilligersland, dat moge duidelijk zijn. Uiteraard verandert het karakter van dat werk wel: veel vrijwilligers binden zich voor kortere tijd aan een organisatie in vergelijking met vroeger, wisselen vaker van werkzaamheden, of pakken een klus op die een beperkte duur heeft. Dat stelt nieuwe eisen aan de continuïteit van een organisatie. In Mariaweide blijven vrijwilligers gemiddeld genomen lang verbonden aan de organisatie. Daar zijn we blij mee, het schept een sfeer van continuïteit, vertrouwde gezichten en de mogelijkheid om elkaar beter te leren kennen. En we hoeven niet bang te zijn dat we vastroesten in vaste patronen: de totale groep vrijwilligers is zo groot, dat er toch voldoende doorstroming is om de organisatie levendig te houden. De uitdaging is om het vrijwilligerswerk in Mariaweide inhoudelijk boeiend, plezierig en zinvol te houden. Daar gaan we voor.

Jan Custers

Voorzitter Jan Custers

Stichting Hospice Venlo

Mariaweide

Colofon

Deze Nieuwsbrief verschijnt twee maal in 2019 en is een uitgave van de Stichting Hospice Venlo. Aan de informatie in dit blad kunnen geen rechten worden ontleend.

Redactie Albert Lamberts
Helma Cremers
John Huijs
Marlou Opheij
Christine van Heur

Fotografie Lé Giesen
en foto's uit privé-bezit

Ontwerp Marc Hurkens, www.marcand.nl

Druk Drukkerij Knoop

Oplage 1.000 exemplaren

Adresgegevens

Hospice Mariaweide
Nieuwstraat 41
5911 JS Venlo
t 077-473 81 60
f 077-473 81 70

Algemeen

mariaweide.receptie@dezorggroep.nl

Zorg

mariaweide.verpleegkundige@dezorggroep.nl

Bestuur

info@hospicevenlo.nl

Website

www.hospicevenlo.nl

Het rekeningnummer van Stichting Hospice Venlo is IBAN: NL50RABO0106763466

Nieuwe garde vrijwilligers aan de slag

Eleonor Thijssen: 'een cursus is altijd voedend en nooit overbodig.'

Vijftien mensen krijgen vanavond - 22 mei 2019 - hun welverdiende certificaat uitgereikt. Hieraan vooraf vertelt Eleonoor Thijssen over de cursus palliatieve terminale zorg, die ze afwisselend in Venlo en Venray gaf.

De palliatieve terminale zorg probeert het lijden van mensen die ongeneeslijk ziek zijn en in een vergevorderd stadium van hun ziekte, zo veel mogelijk te beperken en verzachten. Met hun certificaat op zak gaat een nieuwe garde bij hospice Mariaweide Venlo en hospice Zenit Venray in de directe zorg aan de slag. Die zorg is veelomvattend. Eleonoor Thijssen, die bij Gilde Opleidingen

Venray les geeft aan verzorgenden en verpleegkundigen met als doelgroep de oudere mens, laat tijdens de zeven bijeenkomsten van de cursus dan ook verscheidene aspecten de revue passeren.

Stadia

'De cursisten - ze komen onder andere uit de zorg, het bankwezen, het onderwijs en van de politie - moeten handvatten hebben als ze beginnen. De eerste gedachtegang is: Hoe is de palliatieve zorg in het hospice? Verder komen in de cursus communicatie en samenwerking aan de orde. Net als fysiotherapie, lichamelijke zorg en tiltechnieken. Hoe til je iemand uit bed? Hoe houd je een

gast vast? Hoe gaat dat met wassen en tanden poetsen? Daar krijgen de cursisten les in. Ieder loopt een dag stage in het hospice, waarbij ze worden begeleid door verpleegkundigen en vrijwilligers. Verder gaat het in deze bijeenkomsten over pijn- en stervensfasen, spiritualiteit, rouw en verlies. Over de gast en zijn of haar naasten die de diagnose krijgen. Welke stadia in verwerking kan een mens meemaken? Ieder gaat daar op zijn eigen manier mee om. Vechten tot het einde, of juist berustend. Hoe herken je dat in de praktijk? Je gaat je realiseren dat iedereen dit anders ervaart.'

Blanco

Daarnaast vertelt een vrijwilliger directe zorg die al langer bezig is, in de cursus over zijn ervaringen. Ook komt een arts of verpleegkundige van een hospice als gastdocent. Eleonoor, die eveneens enkele avonden verzorgt, is daarbij de constante factor. De rode lijn in het verhaal.

'Het meest essentiële van de cursus is de emotionele kant. Je moet loskomen van je eigen norm en beeld. Als het ware blanco zijn. Wat de gast wil is leidend. Na twee lessen denken de cursisten misschien Waar ben ik aan begonnen? Uiteindelijk valt alles op z'n plek en wordt het een compleet verhaal.'

Ontdekkingsreis

Voordat iemand wordt toegelaten tot de cursus palliatieve terminale zorg volgt een voorbereidend gesprek met een contactpersoon van de Zorggroep en Proteion. Deze contactpersoon bepaalt wie geschikt is.

'Van de aanvankelijk achttien cursisten zijn er drie afgehaakt. Waarom ze stoppen? Kan zijn dat hun privé situatie verandert. Of een verlies waarvan ze dachten dat ze het verwerkt hadden speelt hun parten. Een andere vrijwilligerstaak in het hospice is dan misschien een oplossing. Of over twee jaar terugkomen.

De cursus motiveert. Naar gelang de tijd vordert, merk ik dat de deelnemers er warm voor lopen. Het is een soort ontdekkingsreis. Laat het gebeuren en kijk of het bij je past. Hoe je het ook wendt of keert, een cursus is altijd voedend en nooit overbodig.'

Helma Cremers

Herdenkingsdienst nieuwe stijl verbindt

**Löp alles efkes neet wie ik wil
Dan druim ik weer weg, truuk nao det hoés
En dan wuurt alles um mich haer lekker stil
Dan veul ik mich efkes, bin ik weer efkes beej
ô's thoés**

Thoés, het eerste nummer dat de Venlose singer-songwriter Linda Zijlmans vertolkt tijdens de herdenkingsbijeenkomst in juni, maakt zichtbaar veel indruk op veel bezoekers van de herdenkingsdienst in het sfeervolle Domani.

Eer

Na afloop de indrukwekkende bijeenkomst zal de Venlose zangeres zeggen dat ze het als een grote eer beschouwt om op te treden tijdens deze herdenkingsdienst. 'Ik ben heel dankbaar dat ik met mijn liedjes iets kan betekenen voor mensen die pas afscheid van een dierbare hebben moeten nemen.' Tijdens deze bijeenkomst worden 23 overleden gasten van het hospice herdacht. De Mariaweide-kaars brandt. Deze kaars van bijenwas wordt aangestoken bij het overlijden van een gast en wordt pas gedooft wanneer de overledene het huis verlaat. De nabestaanden worden een voor een naar voren geroepen om een kaars voor hun dierbare aan te steken met de vlam van de Mariaweide-kaars. Bij sommige bezoekers roept dit heftige emoties op. Er klinken betekenisvolle en troostende

Zangeres Linda Zijlmans

woorden over licht, zonnebloemen, zomer, de zin van het leven en de schakel die wij vormen tussen wat voorbij is en wat nog komen gaat.

Maar het zijn toch steeds de liedjes van Linda Zijlmans en haar begeleider Ron van der Burgt die de bezoekers het diepst lijken te raken. Dat geldt zeker ook voor haar vertolking van Toon Hermans' 'In 't graas van de wei'.

Discussie

'Er is enige discussie over geweest of we het konden maken om een dialectzangeres voor de herdenkingsbijeenkomst te vragen, terwijl niet alle bezoekers dialect spreken', bekent Margo Burm, de contactpersoon van de organiserende werkgroep tijdens het afsluitend samenzijn in het hospice. 'Toch hebben we het gedaan, overtuigd als we er van zijn dat het gevoel dat dialectliedjes oproepen ook binnenkomt bij mensen die het dialect niet of niet volledig machtig zijn.'

De afgelopen jaren waren de herdenkingsbijeenkomsten meestal op dezelfde leest geschoeid. 'Nabestaanden merkten dat niet omdat zij in de regel maar een keer naar een herdenkingsbijeenkomst komen. Maar de bijeenkomsten zijn óók bedoeld voor medewerkers en vrijwilligers van het hospice. Ook zij hebben een band met de overleden gasten en hun naasten en voelen vaak de behoefte om herinneringen op te halen en ervaringen te delen. Juist voor onze vaste bezoekers lijkt het ons waardevol om enige variatie in het programma aan te brengen. Dat doen we vooral door wisselende artiesten uit te nodigen. Dat zorgt voor extra verbinding. Nu de reacties positief zijn, gaan we hier voorlopig mee door.'

John Huijs

Lezing in Domani

Inkijkdag stemt tot nadenken

“Wij zijn gespecialiseerd in het niets doen...” Huh? Hoezo? Niets doen? Gesprekspartner Helmy Swinkels Veldhuijzen kijkt niet eens vreemd op van onze verbaasde, vragende reactie op deze uitspraak. “Gespecialiseerd in het niets doen”, dat vraagt vanzelfsprekend nadere uitleg. En dat is nou precies wat bezoekers van de gezamenlijke inkijkdag van Stichting Hospice Mariaweide, het Toon Hermans Huis en van de Vrijwillige Palliatieve Terminale Zorg (VPTZ) krijgen. Op 12 oktober was weer zo’n inkijkdag, de laatste van de drie inkijkdagen in 2019.

Het Toon Hermans Huis en het hospice in Venlo mogen zich inmiddels toch in een redelijke bekendheid in de regio verheugen, maar dat geldt toch niet zo voor de organisatie Vrijwillige Palliatieve Terminale Zorg. En dat ondanks het feit, dat van genoemd drietal de VPTZ toch het langste zijn – inderdaad vrijwillig - werk doet, al ruim twintig jaar.

“Het is een ‘tak van sport’, die je ook niet van de daken wilt schreeuwen”, licht Helmy Swinkels toe. “Wat wij doen is ook vrijwel niet te visualiseren.” Het Toon Hermans Huis en het hospice zijn fysiek aanwezig, maar VPTZ inderdaad niet. “Nee. Daarom kunnen we er ook alleen maar over vertellen en daar biedt zo’n inkijkdag ons mooi de gelegenheid toe. Sinds ruim een jaar hebben wij kantoor in het Toon Hermans Huis en wij liften nu een beetje met het THH mee. Voorheen waren er aparte inkijkdagen of open dagen, maar stilaan is toch de behoefte ge-

groeid om sámen iets te doen om ons werk meer bekendheid te geven.”

Inge van der Lande, bestuurslid, vrijwilligster directe zorg en p.r.-medewerkster van het hospice Mariaweide is duidelijk: Wat wij willen? Wij willen – en dat klinkt misschien best wel raar – wij willen de dood in de samenleving brengen, de deuren van het hospice openzetten naar de buitenwereld. De mensen weten wel wat een hospice is, komen hier ook de trap op, maar hebben echt het idee, dat het hospice een sterfhuis is. Dat beeld willen wij op zijn minst nuanceren.”

Daar slaagt het hospice altijd in, want bezoekers raken stevast onder de indruk: “Wauw, nooit gedacht dat dit achter die deur zat. De mensen komen wat bedeesd binnen, maar tonen zich na afkoop verrast.”

Op de open inkijkdag kunnen de bezoekers een kijkje nemen in het Toon Hermans Huis en in Hospice Mariaweide. Daar zijn dan ook presentaties. Het VPTZ heeft ook een presentatie, maar die bestaat uit verhalen, die vrijwilligers of cliënten vertellen vanaf het scherm. “Of persoonlijk met de mensen in gesprek gaan en dat is natuurlijk het mooiste van zo’n dag. Er zijn dan vrijwilligers (Het VPTZ telt dertig vrijwilligers), coördinatoren en mensen van ons bestuur aanwezig om uitleg te geven of om vragen te beantwoorden,” aldus Helmy Swinkels.

Tja, en dan natuurlijk toch graag uitleg over dat “gespecialiseerd in het niets doen” door de medewerkers van het VPTZ. “Wij zijn er

om mensen in hun terminale fase in hun eigen omgeving bij te staan. Wij zijn er ook tot op zekere hoogte voor mensen in hoge ouderdom of voor dementerenden. Om mantelzorgers hun taak (tijdelijk) te verlichten. Gewoon met er te zijn. Om gewoon naast het bed te zitten. En inderdaad, vaak niets doen. Er zijn, gewoon er zijn. Er samen zijn.”

Dat wordt bezoekers van de inkijkdag dan ook verteld. Helmy Swinkels: “Wij merken op zo’n dag dat de mensen ons verhaal en ons werk als mooi ervaren. En dat ze ook worden gepakt door de presentaties van het Toon Hermans Huis en Hospice Mariaweide. Zulke dingen doen de mensen wel wat, ja en velen gaan dan ook naar huis met iets om over na te denken. Een enkeling wil meer weten om eventueel vrijwilliger te worden. Dat is toch geweldig.

Weet je, wij vinden het ontzettend fijn, dat we dit samen met het Toon Hermans Huis en het Hospice Mariaweide kunnen doen.”

Tot slot Inge van der Lande: “Het zijn natuurlijk vaak bekenden of familie van mensen, die met kanker zijn geconfronteerd, die een kijkje komen nemen. Maar wij bespeuren dat de belangstelling groeit en dat het hospice toch niet meer als een sterfhuis wordt beschouwd.”

Albert Lamberts

In 2020 zijn de inkijkdagen op:
14 februari 2020 (dag van de liefde) en
10 oktober 2020 (dag van de palliatieve zorg)

Inkijk-dag palliatieve zorg Venlo

Stichting Hospice Venlo

Mariaweide

Vrijwilligers Palliatieve
Terminale Zorg
Venlo e.o.

U kunt een kijkje nemen bij bovenstaande organisaties aan de Nieuwstraat 41-41 a te Venlo

Om 13.30 uur wordt u verwacht in het Toon Hermans Huis, waarna u kennis kunt maken met de drie organisaties.

U bent van harte welkom!

Data 2020:

• 14 februari 2020 (dag van de liefde)
• 10 oktober 2020 (dag van de palliatieve zorg)

Bij gelegenheid van Viva Classic was het Duo Eurasia te gast in de Stilteruimte van Mariaweide. Vooraf aan hun optreden omlijstten ze met Air van J.S. Bach de uitgeleide van een van onze gasten. De familie was zó dankbaar en ontroert!

‘Ellendigen, hygiënische toestand in de stad’

De laatste aflevering werd met het hieronder staande citaat uit een brief van de Geneeskundige Raad voor Noord-Brabant en Limburg van 4 juli 1884 afgesloten:

Niettegenstaande de Inspecteur en de Adjunct inspecteur al het mogelijke doen om den ellendigen, hygiënischen toestand, waarin Uwe gemeente verkeert, te doen veranderen, stuit het Geneeskundig Staatstoezicht nog steeds op den onwil van Uwe zijde in het volledig opvolgen der aan de hand gedane middelen; verbeterde afvoer van water, zuiver houden van de bodem, riolen en goten, opruimen van de onreinheid op straten, het vervoer van meststoffen, afsluiting van slecht watergevend pompen, naleving van de epidemiewet.

De Geneeskundige Dienst stelde nadrukkelijk, dat het aantal artsen in Venlo voldoende was, maar het is echter de vraag of deze artsen veel hebben kunnen uitrichten tegen de vloedgolf van epidemische ziekten, die de bevolking over zich heen liet gaan.

Venlo was, dat mag duidelijk zijn, een vieze stad om in te wonen, een ongezonde stad ook.

Weliswaar had de sloop van de vestingwerken (muren en stadspoorten werden na 1867 toen het besluit om de vesting op te heffen was genomen) in een wellicht te voortvarend tempo de stad wat lucht verschaft, maar het gebied binnen de vroegere muren bood een verstikend klimaat. Nauwe steegjes, oude en vaak bouwvallige bouwwerken en industriële bezigheden met zijn vervuilende consequenties tussen de bewoning. Auteur J. Craandijk, die in de tweede helft van de negentiende eeuw Limburg te voet doorkruiste, schreef in 1883: Venlo is een een doodsche, sombere stad, waar niet veel is, dat het oog aangenaam doet. Zelfs de Martinuskerk – thans basiliek – ontkwam niet aan zijn kritiek. De kerk was kortelings gerenoveerd door de befaamde architect Cuijpers uit Roermond, maar toch schreef Craandijk over de wat vervallen en verwaarloosden ingang.

Deze kritiek gold hetgeen visueel was, maar veel erger was de abominabele hygiënische toestand in de stad en achter vele voordeuren. Dat was deels een gevolg van het dempen van de grachten, waardoor het regen- en afvalwater vaak geen uitweg naar de Maas kon vinden en kelders en straten deed onderlopen. Vuil, waterpoelen, mestvaalten en de veel te nauwe steegjes werkten ziektes in de

Venlo (L)

Bij de foto: beeld van een van de enge steegjes in Venlo, waar het zonlicht nauwelijks kon doordringen. Dit is de Miste, een voormalig eng straatje tussen Peperstraat en Steenstraat. (Foto: uit archief auteur)

hand. Bijna driekwart van de huizen beschikte niet over aparte slaapkamers, maar bijna de helft van de schamele woningen had een keuken en bijna de helft beschikte niet over een privaat... Venlo stond te boek als een van de smerigste steden van Nederland en als een stad met een hoge kindersterfte. Tussen 1896 en 1900 stierven 18,3 kinderen per duizend in het eerste levensjaar, een aantal dat in 1915 was gereduceerd tot het toch nog schrikbarende aantal van 11,5. Overigens week Venlo daarmee niet noemenswaardig af van andere grote steden in het land.

Er gloorde echter hoop op betere tijden. Enerzijds door het benoemen van een districtscommissie, die de plaatselijke gemeentelijke gezondheidscommissie verving en die met oog voor detail de zaken energiek aanpakte

en anderzijds door de inzet van een apotheker, H.B.J. van Rijn, die zich, overigens samen zijn collega's Van der Grinten (van het latere Océ) en Schrijnen intensief met de verbetering van de hygiënische omstandigheden in Venlo ging bezighouden, eerst als wethouder en vervolgens als burgemeester. Eveneens positief in de strijd tegen de belabberde gezondheidssituatie in Venlo was de oprichting van lighallen voor tbc-patiënten en de oprichting van een lokale Groene Kruisvereniging met als grote stimulator Dr. Oscar Wolters. En dan was er natuurlijk nog de invoering van de Gezondheidswet in 1903.

Daar komen we op terug.

Albert Lamberts

Column **Niets is zeker**

Er is weinig echt helemaal zeker in het leven. Maar we willen zo graag dat het wel zo is. Dat we voor altijd en eeuwig gelukkig zijn, wonen met dit fijne gezin in dit fijne huis. Dat ons inkomen stijgt. Dat we vooral gezond blijven en elk jaar minimaal twee keer op vakantie kunnen. Natuurlijk willen we dat en gelukkig mogen velen van deze dingen langdurig genieten.

Maar in onze dagen wordt weer eens duidelijk dat niets zeker is. We ervaren in de politieke en economische werkelijkheid dat verhoudingen zo maar kunnen veranderen, verharderen. Iets waarvan we niet gedacht hadden dat dat nog kon gebeuren na de Tweede Wereldoorlog. Ik ben het boek *Zijderoutes* van Peter Frankopan aan het lezen. Er wordt zo duidelijk beschreven hoe in de loop van de eeuwen culturen verschijnen en verdwijnen. Je gaat ervan relateren.

Ook het weer verandert. Dat was natuurlijk altijd zo, maar nu lijkt er meer aan de hand. En ook al willen we het niet, ook in ons persoonlijk leven blijkt dat niets voor eeuwig vastligt. We worden ouder vanaf dag één. We veranderen constant, soms gaat het de positieve kant op, en soms de negatieve. En één ding is wel zeker, op het eind van ons leven, moeten we alle dingen waarvan we dacht dat ze altijd bij ons hoorden, los laten. Werkend in het hospice, als professional of

vrijwilliger, mag u mensen daarbij helpen, om los te laten, af te ronden, afscheid te nemen.

Het gekke is dat we het enige dat zeker is, namelijk dat niets zeker is, zo ver weg duwen en maar net doen of het allemaal voor altijd vast ligt. Versta me goed, ik pleit er niet voor dat we niet genieten van wat we allemaal meemaken en hebben. Maar volgens de oude wijsheid tradities in alle religies gaat het er om dat we niet krampachtig vasthouden, dat we zo in het leven staan dat we ons niet te veel vastbinden en gemakkelijk kunnen meebewegen met de veranderingen, die op onze weg komen, positief of negatief. We kunnen dan veel meer genieten dan bij een houding van 'hebben en houden'. Alle ruzies, groot en klein, komen voort uit de houding van 'dit is van mij en daar moet jij vanaf blijven'. Dat is de onjuiste overtuiging dat we recht hebben op een leven waarin niets onzeker is. Dat leven bestaat niet.

Als we in staat zijn mee te bewegen met de veranderingen die op onze weg komen, leven we vanuit ontspanning en kunnen we creatief reageren. Ook als het ons tegenzit. En als we vanuit die houding naar het einde toe kunnen leven, gebeuren in die laatste periode veel mooie dingen. We blijven niet vastzitten in verdriet, teleurstelling of machteloosheid, maar dankbaarheid en liefde krijgen ruimte.

Kunnen wij dan wél zeker zijn over wat ons wacht na ons overlijden? Neen, ook dat niet. Wetenschappelijk, met ons verstand, valt er niets te bewijzen, noch dat er wel iets is, noch dat er niets is. Maar ons hart zegt dat we daar gerust mee kunnen leven en sterven, meebewegend met alles wat ons overkomt. We kunnen proberen met open handen af te wachten, vol vertrouwen, vol liefde...

Het is nu begin juli, als ik dit schrijf. De vakantietijd is altijd een mooie tijd om te oefenen met de levenshouding van het niet-zeker-weten en daarvan te genieten. Voor zo ver van toepassing: een mooie vakantietijd toegewenst.

Roel Hekking, geestelijk verzorger

Reacties zijn welkom op
roel@hekking-essentie.nl

Sponsoren

Een groot aantal vrienden, bedrijven, overheden, instellingen, verenigingen, fondsen, nabestaanden en particulieren ondersteunen Stichting Hospice Venlo in financiële en materiële zin. Het stichtingsbestuur wil iedereen bedanken voor zijn of haar fantastische support en hoopt dat velen zullen volgen. Voor de jaarlijkse exploitatie is veel geld nodig. Zonder de hulp van sponsors, donateurs en subsidiegevers kan het hospice eenvoudigweg niet bestaan.

Verder zijn wij erg blij met de bijdrage van Stichting Maatschappelijk Steunfonds Blerick, waarmee we de herdenkingsdiensten voor de nabestaanden 3x per jaar kunnen organiseren.

Fondsen Stichting Maatschappelijk Steunfonds Blerick | Roparun

Overheden VWS Gemeente Venlo

Kunstenaars Marijke Billekens | Eric Toebosch | Peter Verheyden | Willebrord de Winter

Ook helpen?

Wilt u Stichting Hospice Venlo helpen en financieel ondersteunen? Dat kan als sponsor en als particulier donateur. Stuur een e-mail naar info@hospicevenlo.nl

Het rekeningnummer van Stichting Hospice Venlo:
IBAN NL50 RABO 0106763466
BIC RABONL2U

Alvast hartelijk dank voor uw bijdrage!

Stichting Hospice Venlo **Mariaweide**

